

ת"פ 14740/04/15 - מדינת ישראל נגד עאדל חדור (אסיר) - עניינו הסתיים, מוחמד פקיה (אסיר) - עניינו הסתיים, מוחמד סאמארה

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 14740-04-15

לפני כבוד השופט אהרן פרקש, נשיא בפועל

המאשימה

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד אביעד דוויק
מפרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)

נגד

הנאשמים

1. עאדל חדור (אסיר) - עניינו הסתיים
 2. מוחמד פקיה (אסיר) - ענינו הסתיים
 3. מוחמד סאמארה (עציר)
- ע"י ב"כ עו"ד רועי פוליטי מטעם הסנגוריה הציבורית

גזר דין

בעניינו של הנאשם 3 - מוחמד סאמארה

נגד שלושת הנאשמים הוגש כתב אישום בגין ארבעה אישומים, שעניינם מעשי פריצה וגניבה בבתים שבוצעו ביום 29.3.15, בגבעת זאב ובירושלים, וכן סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה.

הנאשמים 1-2 (להלן: "חדור" ו"פקיה" בהתאמה) הודו בגדרו של הסדר טיעון בעובדות כתב אישום מתוקן, הורשעו ועונשם נגזר, כפי שיפורט להלן.

גזר דין זה ניתן בעניינו של הנאשם 3 (להלן: "הנאשם") בלבד, לאחר ניהול הוכחות ומתן הכרעת דין ביום 28.6.2016.

כתב האישום:

1. על פי כתב האישום, ביום 29.3.15, בין השעות 08:00-14:00, פרצו הנאשמים לשלושה בתים - שניים בגבעת זאב והשלישי בשכונת גילה בירושלים, וגנבו מתוכם רכוש רב, כמפורט בכתב האישום.

2. בהמשך לכך, סמוך לשעה 14:00 נסעו הנאשמים ברכב גנוב מסוג שברולט (להלן: "**הרכב**") מכיוון כיכר עטרות לכביש 404, כאשר ברכב נוהג פקיה.

סמוך לכיכר שדה התעופה בעטרות החלה נידת משטרה לעקוב אחר הרכב, ובשלב מסוים החלו הנאשמים לברוח מהניידת. בעקבות זאת התפתח מרדף ארוך ומסוכן, שכלל יריות שוטרים, כמפורט בכתב האישום. לאחר צומת עופר, סמוך למחסום משטרה נעצר הרכב, והנאשמים החלו בבריחה רגלית מהשוטרים.

ברכב נמצאו כלי פריצה וכן רכוש רב שנגנב מהבתים אליהם פרצו הנאשמים.

3. בגין המעשים המתוארים בכתב האישום הואשמו הנאשמים בארבעה אישומים (שני אישומים נוספים הוגשו נגד חדור בלבד, ומכל מקום הוסרו מכתב האישום המתוקן, במסגרת הסדר הטיעון עמו). הוראות החיקוק על פיהן הואשמו הן: התפרצות למקום מגורים - עבירה לפי סעיף 406(ב) יחד עם סעיף 29 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן - "**החוק**"); גניבה - עבירה לפי סעיף 384 יחד עם סעיף 29 לחוק; סיכון חיי אדם - עבירה לפי סעיף 332(2) יחד עם סעיף 29 לחוק; החזקת מכשירי פריצה - עבירה לפי סעיף 409 יחד עם סעיף 29 לחוק; החזקת נכס חשוד, עבירה לפי סעיף 413 יחד עם סעיף 29 לחוק; הפרעה לשוטרים - עבירה לפי סעיף 275 יחד עם סעיף 29 לחוק; וכניסה לישראל שלא כדין - עבירה לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952 (להלן: "**חוק הכניסה לישראל**").

הסדר הטיעון והעונשים שנגזרו על חדור ופקיה

4. ביום 15.11.15, במסגרת הסדר טיעון, תוקן כתב האישום נגד חדור ופקיה, והם הורשעו על-פי הודאתם בעבירות שיוחסו להם.

בגדרו של הסדר הטיעון הוסכמו גם העונשים שייגזרו על חדור ופקיה - מאסר בפועל, הפעלת מאסרים על תנאי שהיו תלויים ועומדים נגדם וקנס.

בגזר הדין שניתן באותו מועד, נדון חדור ל- 26 חודשי מאסר בפועל (כמוסכם), וכן הופעלו מאסרים מותנים ונקבע שירוצו בחופף זה לזה ובמצטבר לעונש המאסר בפועל בתיק זה, כך שעל חדור הוטל לרצות עונש של 38 חודשי מאסר בפועל (כמוסכם). עוד השתתי על חדור 9 חודשים של מאסר על תנאי וקנס בסך 2,000 ₪.

פקיה נדון ל- 39 חודשי מאסר בפועל (כמוסכם), וכן הופעלו מאסרים מותנים, ונקבע שירוצו בחופף זה לזה, ובמצטבר לעונש המאסר בפועל בתיק זה, כך שעל פקיה הוטל לרצות עונש של 48 חודשי מאסר בפועל (כמוסכם). עוד השתתי על פקיה 9 חודשים של מאסר על תנאי וקנס בסך 2,000 ₪.

5. בעניינו של הנאשם 3, ניתנה ביום 28.6.16 הכרעת דין מנומקת וביום 11.7.16 ניתנה הכרעת דין מתוקנת, בגדרה הורשע הנאשם בעבירות כדלקמן: שלוש עבירות של התפרצות למקום מגורים; שלוש עבירות של גניבה; סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה; הפרעה לשוטרים במילוי תפקידו; החזקת מכשירי פריצה; החזקת נכס חשוד; וכן בכניסה לישראל שלא כדין (פרוטו' עמ' 196 - 197).

6. ביום 3.8.16 נשמעו טיעוני הצדדים לעונש.

הראיות לעונש

7. במסגרת הראיות לעונש, הגישה המאשימה פלט של הרישום הפלילי של הנאשם וכן רישום בדבר מועדי כליאה ושחרור של הנאשם ממאסרים קודמים. מהרישום האחרון עולה, כי הנאשם השתחרר ממאסר ביום 11.12.14, ולאחר פחות משלושה חודשים שב לבצע את העבירות מושא כתב האישום הנוכחי. כן הוגשו גזרי דין ובהם שלושה מאסרים על תנאי ברי הפעלה נגד הנאשם בגין העבירות המיוחסות לו: מאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים בגין עבירה לפי חוק הכניסה לישראל, או לפי סעיף 409 לחוק העונשין; 3 חודשים בגין עבירת הפרעה לשוטר ומאסר על תנאי נוסף לתקופה של 12 חודשים בגין כל עבירה מסוג פשע.

עיקרי טענות המאשימה

8. בא כוח המאשימה, עו"ד אביעד דוויק, טען, בהתאם לתיקון 113 לחוק, כי בעבירות ההתפרצות והגניבה פגע הנאשם בערכים המוגנים של בטחון הציבור, בטחונו האישי של הפרט ופגיעה ברכושו של אדם. ביחס לעבירות הקשורות למרדף המשטרתי נטען, כי הנאשם פגע בערך המוגן של שלומם וביטחונם של משתמשי הדרך, הכול על מנת לחמוק משוטרים.

לעניין עקרון ההלימה על פי התיקון האמור נטען, כי יש לבחון את נסיבות ביצוע העבירות, ביחס לפגיעה בערך המוגן, ובהתאם למדיניות הענישה הנהוגה יש לקבוע את העונש ההולם את אותן נסיבות.

אשר לנסיבות עבירות ההתפרצות והגניבה נטען, כי מדובר בסדרה של התפרצויות, ובגניבת רכוש בשווי רב, כאשר חלקו בעל ערך סנטימנטלי, כגון תשמישי קדושה או תכשיטים. עוד בהקשר זה נטען, כי העבירות נעשו בחבורה, בשותפות עם אחרים, בצהרי היום, מה שמלמד על תעוזה גדולה.

ביחס לנסיבות המרדף נטען, כי המרדף כלל ניידות משטרה רבות בכבישים רבים בירושלים, אשר נוסעים בהם רכבים רבים במהירויות גבוהות, כך שפוטנציאל הנזק גבוה מאוד. במהלך המרדף עלתה המהירות מעל 150 קמ"ש וכלל סטייה מנתיבים, עלייה על אי תנועה, נגיחה של רכב משטרתי, וסיכון חייו של שוטר שעמד בכביש. עם זאת, המאשימה לוקחת בחשבון את העובדה שהנאשם היה נוסע ברכב ולא נהג.

9. אשר למתחם הענישה הפנה בא כוח המאשימה לת"פ (מרכז-לוד) 56404-06-13, שם נקבע כי מתחם הענישה במקרים דומים של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה והפרעה לשוטר, נע בין 3 ל - 6 שנים של מאסר בפועל, ובאותו עניין נגזרו על הנהג 48 חודשי מאסר ועל הנוסע 40 חודשים של מאסר. כן הפנה לע"פ 5626/14, שם דובר על מרדף בתוך העיר, כאשר נקבע מתחם ענישה בין 30-60 חודשים של מאסר, ועל הנאשם שם נגזר עונש של 50 חודשי מאסר. עוד לעבירת המרדף הפנה לע"פ 1925/14, כאשר שם דובר על מרדף ארוך בנסיבות דומות, כאשר לנאשם שם היה עבר פלילי לא מכביד, והושתו על הנאשם שם חמש שנות מאסר. בא כוח המאשימה עתר לקבוע את מתחם הענישה בעבירות הקשורות למרדף בין 24 חודשים ל - 48 חודשי מאסר בפועל.

10. ביחס לעבירות ההתפרצות והגניבה הפנה ב"כ המאשימה לעפ"ג (חיפה) 64551-10-13 ועפ"ג (חיפה) 52670-10-13 (מאוחדים), שם הורשעו הנאשמים, אשר להם עבר פלילי מכביד מאוד, בשתי עבירות של התפרצות וגניבה. נקבע שם, כי מתחם הענישה הוא בין 12 ל-36 חודשי מאסר, והנאשמים שם נדונו ל-36

חודשי מאסר (18 חודשי מאסר לכל עבירה) ובנוסף הופעלו נגדם מאסרים על תנאי במצטבר. בא כוח המאשימה עתר לקבוע את מתחם הענישה בעבירות הפריצה בין 12 חודשים ל- 24 חודשי מאסר בפועל.

11. עוד הוסיף, כי לאור עברו הפלילי העשיר של הנאשם בעבירות רכוש (14 פעמים), כניסה לישראל שלא כדין (13 פעמים) והפרעה לשוטר (פעמיים), שהן עבירות רלוונטיות, וכן לאור קיומם של שלושה מאסרים על תנאי ברי הפעלה והעובדה שהנאשם לא הביע חרטה על מעשיו, יש למקם את הנאשם ברף העליון של מתחמי הענישה ולהוסיף לכך את המאסרים על תנאי במצטבר.

12. בא כוח המאשימה ציין, כי בקביעת העונש הסופי אין להגיע למיצוי של הצטברות העונשים לפי החוק, שכן אז מדובר בעונש של 10 שנות מאסר, שאינו סביר בנסיבות העניין. לדעתו, גישתו משקפת אף התחשבות בעונשים שנגזרו על שני הנאשמים האחרים, הגם שמדובר בהסדרים מקלים לאחר שהודו בעבירות וחסכו זמן שיפוטי.

13. בסיכום טיעוניו עתר ב"כ המאשימה לגזור על הנאשם עונש של 5 שנות מאסר בגין העבירות המיוחסות לו, ובנוסף הפעלת המאסרים על תנאי במצטבר, כך שייגזר על הנאשם עונש של 6 וחצי שנות מאסר בפועל, ובנוסף מאסר על תנאי, קנס ופיצוי למתלוננים.

עיקרי טענות הנאשם

14. בא כוח הנאשם, עו"ד רועי פוליטי, טען, כי הנאשם הוא בן למשפחה בת 11 נפשות מהכפר בידו, על כל קשיי הפרנסה הכרוכים בכך והפגיעה במשפחת הנאשם בשל העונש שיוטל עליו.

15. ביחס לעבירות ההתפרצות נטען, כי הרכוש כולו הוחזר לבעליו והנזק הרכושי הסתכם בסורגים שבורים ובצילינדר של דלת. כן נטען, כי העובדה שהמעשים בוצעו באור יום היא דווקא עומדת לקולא לנאשם, שכן לא מדובר בסיכון של מפגש אקראי בהתפרצות באישון לילה. כן ביקש ב"כ הנאשם לתת משקל לעובדה שהנאשם נתפס בגין החזקת רכוש החשוד כגנוב, מה שביסס את החזקה לכך שגנב, אך לא היו נגדו ראיות ישירות לעבירות ההתפרצות והגניבה.

16. אשר לעבירת הפרעה לשוטר נטען, כי יש לתת משקל לכך שהמרדף היה שלא בשליטתו הפיזית של הנאשם, והנאשם פעל תחת לחץ ובהלה מיריות השוטרים. לשיטתו, רק לנהג הייתה השליטה האמיתית על התנהגות הרכב בזמן המרדף, ועל כן יכולתו של הנאשם להימנע מתוצאות מעשיו הייתה מוגבלת. בהקשר זה נטען, כי זו הסיבה שעונשו של חדור מופחת ביותר מ-20% מעונשו של פקיה, שאחז בהגה.

17. ב"כ הנאשם הפנה לע"פ 4894/13, שם נקבע מתחם שבין 6-24 חודשי מאסר לעבירות של פריצת מחסום משטרת תוך סיכון חיי השוטרים והמשך מרדף. כן הפנה לע"פ 2789/13, שם דובר בעבירה של סיכון 25 בני אדם תוך ניגוח שוטרים, ובית המשפט העליון קבע מתחם בין 15 חודשי מאסר ל-30 חודשים. כן הפנה לת"פ 14971-02-14, שם נקבע מתחם ענישה בעבירות דומות בין 12 ל-48 חודשי מאסר בפועל; עוד הפנה לת"פ 4489-10-14, ביחס לנסיעה מסוכנת בעיר צפופה וכמעט דריסה, שם נקבע מתחם ענישה בין 18-48 חודשי מאסר. לשיטתו, פסקי דין אלו וכן פסקי הדין שהמאשימה הפנתה אליהם מתייחסים לנהג ולא לנוסע, והוא עותר לקביעת מתחם נמוך יותר במקרה דנן.

18. אשר לעבירות ההתפרצות נטען, כי יש לראותן כעבירה אחת לאור התגלגלותה על ציר הזמן. בהקשר זה הפנה ב"כ הנאשם לת"פ 20998-11-12, שם נקבע מתחם ענישה של חודשים ספורים ועד 24 חודשים.

19. עוד טען ב"כ הנאשם, כי יש לקזז את הימים בהם שהה הנאשם במעצר, מיום 29.3.15, וכן לתת משקל לכך שתנאי המעצר קשים יותר מתנאי מאסר. כן ביקש, כי אופן ריצוי המאסרים המותנים וגובה הקנס לא יעשו באופן מחמיר מאשר שנעשה לגבי שני הנאשמים האחרים, שכן לשיטתו, לא ניתן להתרחק כל כך מעונשם של חדור ופקיה שהודו בעבירות, רק מפני שהנאשם ביקש להוכיח את חפותו.

20. הנאשם מסר שלום לכל הדתות, ובדבריו חזר על טענותיו לחפותו.

דין לפי תיקון 113 לחוק

21. בסעיף 40ג(א) לחוק נאמר, כי - "בית המשפט יקבע מתחם עונש הולם למעשה העבירה שביצע הנאשם בהתאם לעיקרון המנחה, ולשם כך יתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה כאמור בסעיף 40ט".

בסעיף 40ב לחוק נאמר, כי "העיקרון המנחה בענישה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו".

22. בע"פ 8641/12 סעד נ' מדינת ישראל (5.8.2013) נדרש בית המשפט העליון (כב' השופט נ' סולברג) בהרחבה לתיקון 113. במסגרת פסק הדין, הבהיר בית המשפט כי בתיקון 113 קבע המחוקק מנגנון תלת-שלבי לגזירת העונש:

בשלב הראשון - המקדמי, נדרש בית המשפט לבדוק האם הנאשם שלפניו הורשע בכמה עבירות או בעבירה יחידה;

בשלב השני קובע בית המשפט מתחם ענישה ראוי בהתחשב בעבירה ובנסיבות הקשורות בביצועה;

ובשלב השלישי נבחנות הנסיבות שאינן קשורות לעבירה, ובהתחשב בהן גוזר בית המשפט על הנאשם עונש המצוי במתחם הענישה שנקבע בשלב השני, אלא אם מתקיים אחד משני חריגים המפורטים בחוק.

23. בית המשפט ציין, כי על מנת ליישם את מתחם הענישה בהתאם לעיקרון ההלימות, יש להתחשב בשלושה אלה: בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה ובמידת הפגיעה בו; במדיניות הענישה הנהוגה; ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. בית המשפט מצא לנכון להדגיש, כי עקרון ההלימות מביא בחשבון את חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ואת מידת אשמו של הנאשם, כלומר, יש להתחשב לא רק בסוג העבירה שבוצעה, אלא גם בנסיבות שבהן בוצעה ובמידת אשמו של הנאשם בביצועה. לכך יובאו רק השיקולים הקשורים בעבירה, ואולם נסיבותיו האישיות של הנאשם אינן מובאות בחשבון בשלב זה (השלב השני). הנסיבות האישיות של הנאשם יובאו במניין השיקולים בקביעת העונש המתאים בתוך מתחם הענישה (השלב השלישי) ולא בקביעת המתחם עצמו. עוד ציין בית המשפט, כי אומנם המחוקק לא התייחס להיקפו הרצוי של מתחם

הענישה, אולם ברי כי מתחם רחב מאוד לא ישרת את תכליתו של תיקון 113.

בית המשפט הדגיש, כי הנסיבות הקשורות לביצוע העבירה הנבחנות בעת קביעת מתחם הענישה (כמפורט בסעיף 40 לחוק) והנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, הנבחנות בגזירת העונש (כמפורט בסעיף 40 לחוק), אינן רשימה סגורה, ואין בנסיבות שציין המחוקק שאותן פרט במפורש כדי לגרוע מסמכותו של בית המשפט לשקול נסיבות נוספות (סעיף 40 לחוק).

24. כאמור לעיל, גזר דין זה מתייחס לארבעה אישומים נפרדים שהוגשו נגד הנאשם, כאשר במסגרתם הואשם והורשע הנאשם בשלוש עבירות של התפרצות, שלוש עבירות של גניבה, עבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, הפרעה לשוט, החזקת נכס חשוד, החזקת מכשירי פריצה וכניסה לישראל שלא כדין.

25. אשר לערך החברתי המוגן בעבירות ההתפרצות והגניבה. בית המשפט העליון עמד לא אחת על חומרתן המיוחדת של עבירות התפרצות לבתים וגניבה:

"אשר פוגעות בקניינם של בעלי הרכוש, בפרטיותם, בביטחונם, בבטחון הציבור ובתחושה של 'ביתי הוא מבצרי' (ע"פ 6002/15 אבו סרייה נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (9.3.2016); ע"פ 8894/12 חושיה נ' מדינת ישראל, פסקה י' (6.2.2014))."

(ע"פ 2844/14 אפללו נ' מדינת ישראל (23.5.2016)).

וכך גם בע"פ 7543/08 מדינת ישראל נ' אואזנה (31.12.2008):

"פריצה לביתו של אדם, טומנת בחובה לעיתים קרובות לא רק נזק כלכלי רב, אלא גם צער ועוגמת הנפש הנגרמים לקרבתו של עבירות אלה. הנה כי כן, אין מדובר בעבירות נגד רכוש גרידא, אלא בעבירות המפרות את פרטיותו של האדם בצורה הגבוהה ביותר. זאת ועוד הגדרת עבירות אלו כ'עבירות רכוש', נותנת תחושה מצמצמת וקונוטציה שגויה - לסובבים, באשר למהות העבירות שהתבצעו, הפוגעות במהות המתמצית באמירה: 'ביתו של האדם - מבצרו'. ברגע שביתו של אדם נפרץ, תחושת חוסר אונים וחוסר ביטחון ממלאת את ליבו. הנה כי כן, הפריצה אינה רק לבית - מבחינה פיזית, אלא בעיקרה חדירה לתוך התא האישי-משפחתי השמור ביותר של האדם" (שם, בפסקה 8).

26. אשר למנוסה מרשויות החוק, הערכים החברתיים העומדים על הפרק הם ביטחון ציבור משתמשי הדרך ושלומם ויכולתן של הרשויות לאכוף את החוק ולהביא עבריינים לדין (ע"פ 5500/13 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (6.11.2014); ע"פ 5446/13 סאבר נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (9.2.2014)). עבירת הפרעה לשוט בשעת מילוי תפקידו פוגעת אף היא בערכים האמורים ובייחוד ביכולתן של רשויות האכיפה לעשות מלאכתן נאמנה (ראו ע"פ 8704/08 הייב נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (23.4.2009)). במקרה שלפנינו, מידת הפגיעה בערכים החברתיים היא יחסית פחותה, שעה שהנאשם לא נהג ברכב, אולם

יש לזכור, שכאשר יצא מן הרכב נמלט מכוחות המשטרה אשר המשיכו את המרדף אחרי הנמלטים רגלי.

27. מכאן למדיניות הענישה הנהוגה. לדעתי, נכון לסווג את המקרה שלפנינו כאירוע אחד בלבד, הכולל הן את עבירות ההתפרצות והגניבה והן את העבירות הקשורות למרדף המשטרתי (ראו והשוו ע"פ 2519/14 אבו קיעאן נ' מדינת ישראל (29.12.2014)). בעניין ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.2014) (להלן: "עניין ג'אבר") נדונה שאלת סיווגה של מסכת התרחשויות כ"אירוע אחד" כמשמעותו בסעיף 40ג לחוק. בפרשה זו נקבע (בדעת רוב) כי עבירות המקיימות את מבחן "הקשר ההדוק", במובן זה שיש בהן סמיכות זמנים ושהן חלק מתכנית עבריינית אחת, ייחשבו לאירוע אחד (שם, פסקה 5 לחוות הדעת של כב' השופט ד' ברק-ארז וראו גם פסקה 2 בפסק דינו של כב' השופט ע' פוגלמן). עוד הודגש, כי מקום שנקבע כי סדרת פעולות מהווה אירוע אחד, שומה על בית המשפט לקבוע בגין מתחם ענישה אחד (סעיף 40ג(א) לחוק). כדוגמה ליישום מבחן הקשר ההדוק לצורך קביעה מהו "אירוע" הוצג בעניין ג'אבר תרחיש היפותטי שנסיבותיו דומות לנסיבות המקרה שלפנינו:

"ניתן להתייחס למקרה שבו אדם פורץ לבית, גונב ממנו פריטים שונים ונמלט מן המקום כשהוא נוסע באופנוע במהירות מופרזת. המשטרה דולקת בעקבותיו, ומתנהל מרדף שבסופו הוא נתפס לאחר שגם ניסה לתקוף שוטר. ברי כי בדוגמה זו עבר המבצע עבירות רבות ושונות, וכי אף ניתן לפצלן למספר 'מעשים'. עם זאת, כולן בוצעו בסמיכות זמנים רבה ויש ביניהן קשר הדוק, כך שיש לראות בהן חלק מ'אירוע' אחד" (שם).

28. בדומה לדוגמה שהובאה לעיל, גם בענייננו ביצע המערער מספר "מעשים": תחילה התפרץ למספר דירות וגנב רכוש; בהמשך היה נתון במרדף בהיותו ברכב שעה שהמשטרה דולקת אחריו; ולבסוף הפריע לשוטרים בשעת מילוי תפקידם. ברי, כי בין המעשים מתקיים קשר הדוק המחייב לראותם כאירוע אחד בלבד: המעשים השונים מהווים חלק מאותה תכנית עבריינית (אף אם זו התגבשה "תוך כדי תנועה"); הם התקיימו בסמיכות זמנים; והם נובעים זה מזה.

29. פסיקת בתי המשפט לאורך השנים מעלה כי במקרים שעובדותיהם דומות, המערבים גניבת רכוש; החזקת מכשירי פריצה; סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה והפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו, הוטלו עונשים בטווח הנע ככלל בין 42 לבין 70 חודשי מאסר בפועל: ע"פ 2001/09 בן ברוך נ' מדינת ישראל (4.11.2009) (הושת עונש של 42 חודשים; בית המשפט העליון אישר את גזר הדין של בית המשפט המחוזי, אולם העיר, כי העונש קל יחסית לחומרת העבירות, שהתבטאה, בין השאר, בעובדה שהמרדף נמשך חרף יריות שוטרים); ע"פ 3731/11 מסרי נ' מדינת ישראל (17.6.12) (הושת עונש של 50 חודשים, בין השאר, בשל עבר פלילי מכביד של המערער); ע"פ 2804/12 מדינת ישראל נ' קבועה (20.11.2012) (הושת עונש של 42 חודשים; בית המשפט העליון אישר את גזר הדין של בית המשפט המחוזי, אולם הביע דעתו שהעונש אינו ברף העליון של המתחם הנהוג בעבירות אלו); ע"פ 7453/08 מדינת ישראל נ' אואזנה (31.12.2008) (הנ"ל) (בבית המשפט העליון הושת על אואזנה, נהג הרכב הנמלט, עונש של 70 חודשים, במקום 48 חודשים שנגזרו עליו בבית המשפט המחוזי. בפסק דינו עמד בית המשפט העליון על חומרת העבירות וכן על העובדה שמדובר בארבעה מקרים של התפרצויות בשילוב עם עבר פלילי מכביד. על נאשם נוסף, שהשתתף בהתפרצויות והיה נוסע ברכב הנמלט השית בית המשפט העליון עונש של 46 חודשי מאסר, במקום 34 חודשים שנגזרו בבית המשפט המחוזי. על נאשם נוסף, נגזרו 30 חודשים במקום 24 חודשים).

קביעת מתחם הענישה - מן הכלל אל הפרט

30. אשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, מונה סעיף 40ט לחוק נסיבות שיש להתחשב בהן בטרם ייקבע מתחם הענישה.

בהקשר לעבירות ההתפרצות והגניבה לפי סעיפים 404(ב) ו- 384 לחוק יובאו שיקולים אלה:

(1) התכנון שקדם לביצוע העבירה - לאחר שגרסתו של הנאשם להיותו "טרמפיסט" ברכב נדחתה, הרי שברור שהעבירות שבוצעו בצוותא עם שני הנאשמים האחרים בוצעו עם תכנון מוקדם, כאשר אפילו את גרסתם למקרה שייתפסו תיאמו הנאשמים ביניהם. יצוין גם, כי גרסתו של הנאשם שאינו מכיר את השניים האחרים נדחתה בהכרעת הדין, ומעדוּתו של חדור עלה כי הם מאותו הכפר וקיימת היכרות קודמת ביניהם.

(2) חלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירה, ומידת ההשפעה של אחר על הנאשם בביצוע העבירה - מאחר שהרשעתו של הנאשם התבססה על ראיות נסיבתיות, החזקתו בנכסים החשודים כגנובים בסמוך לפריצות והימצאותו ברכב עם הנאשמים האחרים, יש להניח, לטובתו, כי חלקו בביצוע העבירה היה לפחות שווה לחלקם של חדור ופקיה. אמנם הנאשם לא נהג ברכב, אולם יש לשער שהוא וחדור ביצעו את הפריצות, כאשר פקיה, ששימש כנהג, המתין להם ברכב.

(3) הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה - המדובר בנזק לרכוש ואף נזק גופני שיכול היה להיגרם בהיתקלות עם המתלוננים.

(4) הנזק שנגרם מביצוע העבירה - ב"כ הנאשם ניסה לגמד את הנזק בכך שטען שמדובר בצילינדר ובסורגים שבורים. אולם, הרכוש שנגנב היה בשווי כספי רב, וחלקו בעל ערך סנטימנטלי לבעליו. על אף שלטענת ב"כ הנאשם הרכוש הוחזר לבעליו, השבתו אינה מאיינת את הנזק, וכמובן יש להביא בחשבון את הנזק הנפשי שנגרם למתלוננים שפרצו לביתם.

(5) הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה - ב"כ הנאשם טען כי לנאשם קשיי פרנסה.

גם בהנחה שאילו הנסיבות שהובילו את הנאשם לביצוע העבירות, אין בכך כדי להפחית מחומרתן. המדובר בעבירות רכוש חוזרות ונשנות אצל הנאשם, ששב לבצען בתוך שטח מדינת ישראל שלא כדין, ולמעשה בעבריו מועד.

(6) יכולתו של הנאשם להבין את אשר הוא עושה, את הפסול שבמעשהו או את משמעות מעשהו, לרבות בשל גילו - הנאשם, בן 33, לאורך כל הדרך הכחיש את מעורבותו בעבירות ההתפרצות והגניבה. אין כל אינדיקציה השוללת את הבנתו של הנאשם את אשר הוא עושה, הן כיום והן

בשעת ביצוע העבירות.

(7) יכולתו של הנאשם להימנע מהמעשה ומידת השליטה שלו על מעשהו, לרבות עקב התגרות של נפגע העבירה - בעבירות ההתפרצות והגניבה הייתה לנאשם שליטה מלאה על מעשיו, כאשר הוא לא בא במגע בשום שלב של העבירות עם המתלוננים.

31. אשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה בהקשר לעבירות הקשורות במרדף, יובאו שיקולים אלה:

(1) התכנון שקדם לביצוע העבירה - כעולה מעובדות כתב האישום, לא ניתן לומר כי קדם תכנון לביצוע העבירות. המרדף התפתח באופן ספונטני, כתוצאה מתשומת ליבם של הנאשמים למעקב משטרה, וקשה לומר כי הם צפו את המרדף כפי שהתפתח.

(2) חלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירה ומידת ההשפעה של האחר בביצוע העבירה - הנאשם היה נוסע ברכב ולא נהג. על כן, חלקו היחסי בביצוע עבירת סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה - נמוך.

עם זאת, כאמור, לאחר שהרכב נעצר והנאשמים פרקו ממנו, הנאשם לא שעה לקריאות השוטרים לעצור והמשיך לברוח רגלית. על כן, ביחס לעבירת הפרעה לשוטרים חלקו גבוה יותר.

(3) הנזק שהיה צפוי להיגרם עם ביצוע העבירה - הנזק היה עלול להיות נזק ממשי, הן לרכוש והן לחיי אדם.

(4) הנזק שנגרם מביצוע העבירה - על פי עובדות כתב האישום, כתוצאה מן המרדף נגרמו נזקי רכוש לניידת משטרה וכן נגרמו פגיעות גופניות לשני שוטרים.

(5) הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה - הנאשם ביקש להימלט מאימת הדין. גם אם לא נהג ברכב בזמן המרדף, כאשר ירד ממנו המשיך במנוסתו מהחוק. לטענתו, מניעיו בבריחתו הרגלית היו פחד ואימה מיריות השוטרים, אולם עמדתי על כך כבר בהכרעת הדין, כי לו חשש הנאשם ופחד, היה עליו לעצור ולא להמשיך בבריחתו. יש בכך חומרה יתרה שהנאשם, על אף הירי של השוטרים, המשיך במנוסתו.

(6) יכולתו של הנאשם להבין את אשר הוא עושה את הפסול שבמעשהו או את משמעות מעשהו, לרבות בשל גילו - גם כאן אין אינדיקציה למוגבלות כזו או אחרת בהבנתו של הנאשם את הפסול במעשה הבריחה.

(7) יכולתו של הנאשם להימנע מהמעשה ומידת השליטה שלו על מעשהו, לרבות עקב התגרות של נפגע העבירה - כאמור, יכולתו של הנאשם להימנע מהמרדף הייתה מוגבלת, בהיותו נוסע ברכב, אולם בריחתו

הרגלית הייתה בשליטתו המלאה.

32. בעניינו, מעשיו של הנאשם, ובין היתר ניסיונו להימלט מהמשטרה ברגל, מעידים על זלזול בחוק ובמשטרה. על יסוד התשתית שהונחה לעיל, ובכלל זאת הערכים הנפגעים ומידת הפגיעה בהם; נסיבות ביצוע העבירות; ומדיניות הענישה הנהוגה, וכאשר הנאשם אינו נהג הרכב הנמלט, מצאתי כי יש להעמיד את מתחם הענישה בנסיבות המקרה שלפנינו בטווח שבין 30 לבין 50 חודשי מאסר בפועל.

השיקולים לקביעת העונש בתוך המתחם

33. לגזירת עונשו של הנאשם, יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, ויש לשקול את השיקולים המנויים בסעיף 40א לחוק, כדלקמן:

(1) הפגיעה של העונש בנאשם לרבות בשל גילו - הנאשם, בן 33, וניתן לומר, לאור עברו הפלילי, כי הוא סיגל לעצמו דפוסי עבריינות מושרשים. כאמור לעיל, הנאשם שב לבצע את אותן עבירות זמן קצר לאחר שהשתחרר מן הכלא, ובנסיבות אלו קשה להצביע על סיכויי שיקום אשר יש בהם כדי להקל עמו ולהפחית מתקופת המאסר.

(2) הפגיעה של העונש במשפחתו של הנאשם - יש להניח כי הטלת עונש מאסר בפועל ממושך על הנאשם עלולה לפגוע במידה מסוימת במשפחתו, כפי שטען בא כוחו. עם זאת, היה על הנאשם לשקול שיקול זה בטרם שב ונכנס לישראל לצורך ביצוע העבירות.

(3) הנזקים שנגרמו לנאשם מביצוע העבירה ומהרשעתו - סבורני, כי לא ניתן להצביע על נזקים מיוחדים שנגרמו לנאשם מהרשעתו. אין המדובר בנאשם הנעדר עבר פלילי, שכן בעברו הרשעות רבות בעבירות דומות, שהפך את הכניסה לישראל וביצוע עבירות רכוש לדרך חיו. גם העונשים שנגזרו עליו בעבר לא הרתיעוהו מלשוב על מעשיו.

(4) נטילת האחריות של הנאשם על מעשיו, חזרתו למוטב, או מאמציו לחזור למוטב

- הנאשם לא הודה בעבירות ולא לקח אחריות. זאת, בשונה משני שותפיו לפשע, אשר הודו בעבירות והגיעו להסדר טיעון עם המאשימה, כאמור.

(5) מאמצי הנאשם לתיקון תוצאות העבירה ולפיצוי על הנזק שנגרם בשלה - אין כל טענה כי נעשה דבר מה על ידי הנאשם לתיקון תוצאות העבירות ולפיצוי על הנזק שנגרם. כל שנטען הוא, כי הרכוש שנמצא ברכבם של הנאשמים הושב לבעליו, משנעצרו הנאשמים לאחר המרדף.

(6) שיתוף הפעולה של הנאשם עם רשויות אכיפת החוק - לאורך כל ההליך לא הודה הנאשם ולא שיתף פעולה עם רשויות החוק, על מנת לקצר בזמנו של בית המשפט ושל גורמים אחרים. הנאשם גרם לדחיית שני מועדי דיון לפחות, כאשר לא הסכים לייצוג המשפטי שהיה לו לעת הטיעונים לעונש וביקש כי ימונה לו סנגור אחר מהסניגוריה הציבורית. גם בשלב הטיעונים לעונש לא טען הנאשם דבר שעשוי להקל עמו את הדין, אלא טען לחפותו: **"... לפי התיק אין לכם שום ראיה בתיק, אין DNA אין ראיות פורנזיות ואין לכם כלום. המשקל בשמים זה שם של אלוהים..."** (פרו' עמ' 202, שו' 20-19).

(7) התנהגותו החיובית של הנאשם ותרומתו לחברה - בא כוח הנאשם לא ציין פרטים מסוימים הראויים לציון במסגרת זו.

(8) נסיבות חיים קשות של הנאשם שהיתה להם השפעה על ביצוע מעשה העבירה - לפי טענת הסניגור, הנאשם הוא בן למשפחה המונה 11 נפשות, עם קשיי פרנסה.

(9) עברו הפלילי של הנאשם, או העדרו - כפי שצוין, לנאשם עבר פלילי מכביד מאד, הכולל 14 עבירות רכוש ו- 13 עבירות של כניסה לישראל שלא כדין וכן עבירות של תקיפת שוטר. זאת ועוד, כאמור, כנגד הנאשם תלויים ועומדים שלושה מאסרים על תנאי ברי הפעלה.

34. ממכלול הנסיבות, בהן קשייו של הנאשם להבין את דפוסיו הבעייתיים ולהעמיק את התייחסותו למעשיו, עברו הפלילי המכביד המלמד כשלעצמו על היעדר קבלה של מרות הדין וריבוי העבירות - כל אלה מטים את הכף לגזירת עונשו של הנאשם שלא ברף התחתון של המתחם האמור. לטעמי, יש להטיל על הנאשם עונש אשר ירתיעו וירתיע אחרים מלהכנס לישראל שלא כדין על מנת לבצע עבירות רכוש ועבירות נוספות.

אוסף, כי בעניינם של שני חבריו לכתב האישום - חדור ופקיה - ניתן היה להתחשב בהודאותיהם במסגרת הסדר טיעון והחיסכון המשמעותי בזמן השיפוטי. בעניינו של הנאשם, אף כי אין להחמיר עמו עקב אי הודאתו, לא ניתן להקל עמו בנושא זה.

העונש

א. בשים לב למכלול השיקולים, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

1. מאסר בפועל של 36 (שלושים וששה) חודשים;

2. מופעלים בזאת המאסרים על תנאי למשך 3 חודשים ו- 6 חודשים, שנגזרו על הנאשם ביום 14.7.14 בת"פ (שלום י-ם) 3019-07-14, וכן 12 חודשים שנגזרו על הנאשם ביום 26.7.11

בת"פ (מחוזי י-ם) 42912-02-11.

הפעלת המאסרים על תנאי תהיה בחופף זה לזה ובמצטבר לעונש שנקבע בסעיף קטן 1 לעיל, כך שעל הנאשם לרצות עונש מאסר בפועל כולל של 48 (ארבעים ושמונה) חודשים, אשר יחלו להימנות מיום מעצרו - 29.3.2015;

3. מאסר על תנאי של 9 חודשים, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור במשך שלוש שנים ממועד שחרורו על אחת מהעבירות אשר הורשע בהן בתיק זה;

4. קנס בסך של 2,000 ₪ או 20 ימי מאסר תמורתו;

5. פיצוי בסך של 1,000 ₪ לכל אחד משלושת בעלי הדירות אליהן פרצו הנאשמים. הפיצוי ישולם עד ליום 31.12.2016;

הפיצוי יופקד בקופת בית המשפט ויועבר למתלוננים.

זכות ערעור לבית המשפט העליון, בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן והודע היום ג' באלול תשע"ו, 6 בספטמבר 2016, במעמד ב"כ הצדדים והנאשם 3.

אהרן פרקש, נשיא
(בפועל)